

РЕШЕНИЕ

№ 531

гр. София, 19.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Величка Борилова

Членове: Зорница Гладилова
Васил Василев

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от Величка Борилова Въззивно търговско дело
№ 20221001000304 по описа за 2022 година

взе предвид следното:

Въззивното производство по реда на чл.258 и сл. ГПК е образувано по жалба на „Лонира фърничър“ЕООД, чрез адв.Г. Г. от САК насочена против Решение № 260010/06.01.2022 г., постановено по т.д.№ 1978/2020 г. по описа на Софийски градски съд, ТО, с която е отхвърлен предявения от въззивното дружество против „Херон 3“ООД иск за заплащане на сумата от 78 803,86 лв., представляваща вреди, поради неизпълнение на договор № 4006/27.07.2019 г. за гаранционно обслужване на кантираща машина, като неоснователен.

В жалбата се поддържа неправилност на обжалваното решение, като постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, изразяващи се в едностранчива и превратна преценка на приобщените по делото доказателства и недопускане на своевременно формулирани от въззивника и относими към предмета на спора доказателства, както и за постановяването му в противоречие с материалния закон – ТЗ и ЗЗД, вкл. за необоснованост.

В отговора по въззивната жалба насрещната страна оспорва наведените в нея доводи и поддържа правилност на решението на СГС.

Пред настоящата инстанция не е допуснато събирането на нови доказателства.

Софийският апелативен съд, търговско отделение, пети състав, като съобрази данните по първоинстанционното дело, приема следното:

СГС е бил сезиран с предявен иск с правно основание съответно чл.82 ЗЗД, във вр. с чл. 288 ЗЗД от „Лонира фърничър“ЕООД против „Перон 3“ООД.

Твърдяло се е в обстоятелствената част на исковата молба, че страните по делото били обвързани от договорно правоотношение, основано на договор за покупко-продажба, инсталация, обучение и сервиз на оборудване с № 4006А/27.07.2019 г. и спецификация към

него на кантираща машина CASADEI FLEXA 507 RMA. Машината била италианско производство, а ответното дружество имало качеството на официален оторизиран сервиз на произведените от това дружество машини в България.

Машината била инсталирана на 28.11.2019 г., за което обстоятелство бил изготвен и двустранно подписан приемо-предавателен протокол, и от тази дата, според ищеца, възникнало задължението за ответника за поддръжката ѝ, според уговорката на чл.1 от договора, обвързващ страните.

Твърдяло се е, че от началото на месец юли 2020 г. започнали непрестанни проблеми с поддръжката на машината, като многократно ответното дружество било викано на място, извършван бил някакъв ремонт, но некачествен и машината отново не работела съгласно техническите ѝ възможности – непълно и некачествено, в резултат на което всички мебели, детайли и кантове по тях ставали некачествени и негодни за продажба.

За последното от ответното дружество твърдели, че проблеми с машината няма, проблемът е в персонала, който я обслужва.

Твърди се също, че по време на най-големите проблеми с машината, когато непрекъснато ответникът е търсен за съдействие, ищецът получил имейл, че екипът на „Херон“3 излиза в годишен отпуск и няма да бъде на работа от 08.08.2020 г. до 16.08.2020 г.

По повод на разменената между страните кореспонденция в тази връзка ищецът получил и друг имейл от представляващия ответника, според съдържанието на който причините за проблемите му били напускането на обучен работник, който първоначално обслужвал машината - тя не се е чупила, не са подменяни части, освен консумативи, и ответникът не носел отговорност за това, че ищеца нямал обучен персонал.

Отделно от горното по-късно - на 20.08.2020 г. ищецът получил и становище от ответника, в което се посочвало, че „...след многократни посещения за ремонт и настройки на кантиращата машина FLEXA 507 AH00001782, продължили повече от пет седмици, открили че по машината има проблеми, които не могат да бъдат перманентно отстранени, за което се налага производителят да изпрати компетентен екип от техници, които или да отстранят проблемите или да констатират дефекта по машината, за да се ползва правото на рекламация, съгласно договорът за покупко-продажба“.

Това становище ищецът счита за извънсъдебно признание за неизпълнение на задълженията на доставчика в член 1, 10 и 12 от договора между страните по делото.

Твърдяло се е също, че на 09.09.2020 г. бил съставен протокол за деинсталиране на кантираща машина, с който представителите на ответното дружество констатирали, че кантиращата машина Casadei FLEXA 507 със сериен номер AH000001782 е демонтирана, поради неотстраними дефекти.

Това действие, според ищеца, недвусмислено показвало пълното неизпълнение на гаранционния договор и неспособността на ответника да я поправи или да предприеме действия, които да го предпазят от вреди.

Поддържа, че е налице хипотезата на чл. 322 от ТЗ, с която е въведено задължение за продавача да осигури сервиз на стоките, с които търгува – в случая с подписаният договор ответното дружество е поело ангажимент да отстрани за своя сметка тези недостатъци и повреди, които се появят в гаранционния срок. Отделно от горното подобно задължение за продавача в казуса било предвидено и в обвързващия страните договор – ответното дружество поело ангажимент да отстрани за своя сметка ония недостатъци и повреди, които се явяват в гаранционния срок и представляват валиден гаранционен случай – чл.1, чл.10 и чл.12 от договора между страните вменявали основни задължения за доставчика, характерни за гаранционната отговорност.

В резултат на неизпълнение на тези задължения ищецът, чийто основен предмет на дейност била изработка на мебели, заготовки и детайли, понесъл щети, изразяващи се в намаляване имуществото му – пропуснати ползи от нереализираната от него печалба. Налице била хипотезата на чл.82 ЗЗД.

Щетите се изразявали в това, че ищецът спрял да приема нови поръчки за тази машина след 20.08.2020 г. /когато било предоставено становището/, а машината била закупена

именно с оглед развиваната основна търговска дейност от него, вкл. се наложило повторното изработване на поръчките, които са им рекламирани, без да се плати за това.

В подкрепа на изложеното представя списък с всички поръчки, издадените по тях фактури, рекламациите по отделните поръчки, приемо-предавателни протоколи към тях и приемо-предавателни протоколи за повторно изработените поръчки, респ. - приемането им без забележки от възложителите.

Твърди и че закупил нов материал, за чието изписване от склада било издавано кредитно известие, а повторното изработване било извършено с помощта на друга машина и ръчен труд, което донесло и допълнителни вреди.

Твърди още, че по всяка една от направените рекламации било издадено кредитно известие за стойността на материала, конкретно посочени.

Средният процент на печалба за тези стоки бил в размер на 10 % и тя била включена в цената на стоката, заплатена от поръчващите, поради това при повторното изработване на стоката, размерът на вредите се определя на база 90 % от фактурираната стойност на стоките и детайлите.

Общо същата възлизала на 87 559,85 лв., поради което и стойността на претърпените вреди били в размер на сумата 78 803.86 лв., за която сума е поискано ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца, ведно със законната лихва.

В отговора по исковата молба ответникът, чрез процесуалния си представител, е оспорил предявения иск по основание и размер.

Не е оспорил единствено фактическите твърдения на ищеца, че страните са били обвързани от договора доставка, инсталация, обучение и сервиз от 27.07.2019 г., както и че процесната машина била доставена и инсталирана при ищеца на 28.11.2019 г.

Оспорил е обаче твърдението на ищеца, че машината Casadei FLEXA 507 била закупена от „Херон 3“ООД и от своя страна е въвел твърдение, че същата била закупена директно от италианския й производител, като покупко-продажбата и доставката са уговорени само между купувача „Лонира фърничър“ ЕООД и италианския производител. Последният възложил на ответното дружество единствено да посредничи за сключване на продажбата, за което му е заплатил комисионна.

В този смисъл и твърди, че макар процесният договор №4006А/27.07.2019 г. да е именуван „за доставка, инсталация, обучение и сервиз“, както и че съдържа клаузи, касаещи самата доставка и извършване на ремонти в гаранционния срок, по същото време - на 31.07.2019 г., купувачът е сключил договор директно с производителя, като гаранционното поддържане на машината е изрично и подробно уговорено в Общите условия на продавача, които са приети от купувача / чл.10/, а доставката не била извършена от него.

Твърди и че продавачът SCM Group S.p.A. възложил на „Херон 3“ ООД да инсталира машината, за което е заплатено възнаграждение, но не му било възлагано да я поддържа гаранционно.

Поддържа противно на посоченото в исковата молба, че в договора между страните по делото не е уговорено възнаграждение и не се съдържат никакви конкретно уточнени гаранционни условия или процедури.

Твърди също, че именно производителят и продавач - SCM Group S.p.A. следва да носи гаранционна отговорност, предвид че ответникът не е нито производител, нито продавач, не е и доставчик и не е гарантирал за качествата на машината.

Поддържа, че сключеният между страните договор бил валиден единствено относно задълженията му да пусне в експлоатация машината, да проведе обучение на персонала, както било договорено между производител и купувач, и между производител и посредник, но не била валиден относно останалите задължения.

Ответникът на добра воля и без да получава каквото и да е възнаграждение от никого се е съгласил да обучи персонала на купувача и да поддържа машината в гаранционния срок, като извършва ремонти по нея. Тези ангажименти /т.12.1 от договора/ изпълнявал редовно, отзовавал се е на всяко повикване на ищцовото дружество в рамките на 48 часовия срок, с изключение на период от няколко дни по време на годишния отпуск на техника.

Освен с оглед изложеното по-горе е оспорил материалната си легитимация по иска с твърдения, че процесната машината не била експлоатирана правилно от ищеца, който разполагал с инструкции за ползване и експлоатация от самия производител, а и неговите служители били многократно обучавани от ответното дружество.

Именно вследствие на лошата експлоатация се е стигало и до състоянието на машината, отразено в протокола от 09.09.2020 г.

В началото машината е работела безупречно, но през лятото на 2020 г. „Лонира фърничър“ ЕООД започнало да сменя често работниците, опериращи с конкретната машина, като всеки нов работник е бил обучен по същия начин с провеждане на място на практическо и теоретично обучение, въпреки че в договора било уговорено еднократно, а не постоянно обучение.

Твърди, че при множеството посещения от страна на техника се установило неправилно настройване на машината, както и неправилна експлоатация и поддръжка.

На отделно основание е оспорил настъпването на конкретно посочените от ищеца вреди и размера им с твърдения, че решението да изработи втори път поръчките е по усмотрение на ищцовото дружество, без ответникът да е уведомяван и да констатира твърдените рекламации, като дори и стоката да била негодна, некачествената изработка можело да се дължи на други причини.

Оспорва действителността на рекламациите от „ТН Креативити“ ЕООД с твърдения, че били извършени постфактум по настояване на ищеца.

Рекламацията за поръчки в най-голям размер, съставляваща и основната част от исковата претенция, счита, че също е симулативна и недоказана.

Твърди наличие на свързаност между двете дружества - „Лонира Фърничър“ ООД и „Лонира“ ООД. Отделно кредитно известие № 139/07.10.2020 г. било за конкретни стоки, които не присъстват във фактура №524/03.08.2020 г.

Във връзка с твърденията си и оспорва съдържанието на всички представени документи, приложени към исковата молба във връзка с направените рекламации като антидатиращи и изготвени за целите на делото.

Поддържа, че твърдените вреди не били в пряка и непосредствена връзка с поведението на ответника, който направил всичко, зависещо от него, за да предотврати и ограничи вреди за ищеца – в частност - отзовавал се на всеки сигнал за проблем с машината, многократно я е ремонтирал, настройвал, обучавал различни лица от персонала на ищеца, поддържал е контакт с производителя, искал е от него съдействие, подписал е становище и протокол за демонтаж със съдържание, което да е изгодно за ищеца в отношенията му с производителя, но не може да замести производителя в неговата гаранционна отговорност, която е обективна.

Твърди и че ищецът предявил самостоятелна претенция към производителя, като постигнал споразумение за заплащане на обезщетение, поради което и поведението му противоречало на добрите нрави, а предявяването на настоящия иск представлявало злоупотреба с право.

В допълнителната искова молба ищецът е оспорил твърденията на ответника и поддържа, че именно ответното дружество е носител на гаранционна отговорност – това било негово задължение по договора за доставка, инсталация, обучение и сервиз на оборудване номер 4006A/27.07.2019 г. и спецификацията към договор за доставка за Кантираща машина CASADEI FLEX A 507 RMA .

Оспорва твърденията на ответника, че договорът е безвъзмезден и твърди, че от потвърждението на поръчката било видно, че същият получава комисионна /възнаграждение/ за инсталация и поддръжка, вкл. такова било изплатено възнаграждение по фактура № 0000002017 от 10.12.2019 г. в размер на 3 808 лв.

Поддържа твърденията си от първоначалната искова молба, че обвързващият страните по делото договор е за поддръжка и сервиз от страна на ответното дружество.

Отделно е заявил, че не е ползвал услугите на ответника, за да се свърже с продавача, нито е давал съгласие той да бъде посредник, нито да му заплати комисионна.

Оспорил е и твърдението на ответника, че част от поетите задължения по договора били нищожни, позовавайки се на чл. 293, ал. 3 от ТЗ.

Оспорил е и твърдението, че задължението за обучение било еднократно действие и поддържа, че уговорката по чл. 1 от договора била за продължително такова, което следвало и от конклюдентните действия на страните по договора.

Повторно поддържа твърденията си за наличие на неизпълнение от страна на ответника на задължението му по чл. 12 от договора, изразяващо се в ненавременното констатиране на фабричните дефекти на машината.

Оспорва твърденията в отговора по исковата молба за липса на установени вреди и техния размер, както и за наличието на свързаност между „Лонира фърничър“ЕООД и „Лонира“ООД като поддържа, че сочената лицецо Л. В. не участва нито пряко, нито косвено в управлението или контрола на ищцовото дружество. Между посочените дружества били налице единствено търговски отношения.

Оспорва и възраженията, че сервизът не бил извикан на място, за да потвърди рекламациите с твърдене, че такова задължение не било предвидено никъде, но сервизът много често бил уведомяван за проблема и той не се е отзовавал.

С допълнителния отговор ответникът е оспорил повторно твърденията на ищеца, като не е въвел каквито възражения, различни от тези, посочени в първоначалния отговор.

Решаващият въззивен състав, в изпълнение на правомощията си по чл.269 ГПК, след като извърши служебна проверка за валидност и допустимост на атакуваното решение и прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, съобразявайки основанията за неправилност, посочени във въззивната жалба, приема следното:

Действията по обжалване на първоинстанционния акт са процесуално допустими – предприети са в срок, срещу съдебен акт, който подлежи на въззивно обжалване от активно процесуално легитимирана страна, имаща правен интерес от това – въззивникът, ищец в първоинстанционното производство, е останал недоволен от атакуваното решение в неговата цялост.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на правораздавателната му власт, по редовно предявени искове, в съответната писмена форма и е подписано.

След самостоятелен анализ на приобщените по делото доказателства при съобразяване оплакванията за неправилност, формулирани във въззивната жалба, въззивната инстанция приема, че обжалваното решение е и правилно.

Изложените от първоинстанционния съд мотиви в подкрепа на крайния му извод за неоснователност на предявения иск като основани на точното приложение на относимия материален закон изцяло се споделят от настоящият решаващ състав, като за избягване на излишното им приповтаряне се препраща към тях по реда на чл.272 ГПК.

В отговор на оплакванията във въззивната жалба се излага и следното:

Страните по делото, търговци, са се обвързали от писмен договор за доставка, инсталация, обучение и сервиз на оборудване от 27.07.2018 г., по който

ищецът, като купувач и ответникът, като доставчик, са се съгласили /чл.1/ доставчикът да пусне в експлоатация и проведе обучение на персонала на купувача, който ще работи на оборудването по Спецификация, както и да извършва гаранционни ремонти в срок от 12 месеца след подписване на приемо-предавателен протокол.

Няма спор, че споменатата спецификация е за кантираща машина CASADEI FLEXA 507 RMA-9 /л. 15-21 от първоинстанционното дело/, която е двустранно подписана.

Освен ясно очертания предмет на договора, страните са уговорили и срок на доставката - 2,5 месеца, теченето на който е предпоставен от получаването на аванс, преведен директно по сметките на производителя SCM GROURE S.p.A., като в чл.5 е уговорено, че конкретния договор влиза в сила от 26.07.2019 г.

Стойността на оборудването и условията и сроковете за заплащането му също са ясно

уговорени, като от текста чл.3 и чл.4 от договора е видно, че тя е в размер на 62 250 евро, без ДДС от склад на производителя в Италия, като транспорта от там е за сметка на купувача, като заплащането на тази стойност е дължимо директно на производителя SCM GROURE S.,p.A.

Според чл.6 и чл.7 от договора купувачът се е задължил да прегледа внимателно оборудването при неговото приемане и впише възраженията си за недостатъци в приемо-предавателния протокол, като подписването на последния без забележки има силата на окончателно приемане на оборудването от негова страна, вкл. да уведоми писмено доставчика за всички скрити недостатъци, които не е могъл да узнае при приемането, в срок до три работни дни от узнаването, но не по-късно от изтичането на гаранционния период.

Предвидено е /чл.8/, че собствеността върху оборудването преминава върху купувача след пълното изплащане на цената по чл.3 и при условията на чл.4 от договора, а всички рискове от случайното повреждане и/или погиване или щети, причинени на стоката/оборудването от трети лица, както и всички други рискове, свързани с експлоатацията на оборудването, преминават върху купувача от датата на доставката и подписването на приемо-предавателен протокол съгласно чл.8 от договора.

Чл. 10 урежда задълженията на доставчика по следния начин: да пусне в експлоатация стоката/оборудването и да проведе обучение на персонала на купувача, който ще работи. Да поддържа гаранционно машината.

В негово продължение в чл.12.1 е уговорено, че доставчикът е длъжен при повреда да реагира до 48 часа и да уведомява за всяка възникнала повреда и/или проблем производителя на машината.

При тълкуване на обсъдения договор в съответствие с правилата на чл.9 ЗЗД и чл.20 ЗЗД решаващият въззивен състав приема, че помежду им е възникнала валидна облигационна връзка като по ненаименован договор, по който задълженията на изпълнителя се изразяват в няколко аспекта – 1/ пускане в експлоатация за конкретно посочено оборудване /кантираща машина/; 2/ провеждане на обучение на персонала на купувача на машината и 3/ гаранционна поддръжка на същата, за период от 12 месеца, считано от подписване на приемо-предавателния протокол.

Последното, предвид че е безсъмнено още, с оглед съдържанието на договора, че продавач на процесната кантираща машина е трето за настоящия спор лице - SCM Group S.p.A, Италия, който е получил цената на оборудването, а доставката му е била за сметка на купувача-въззивник. Горният факт се установява и от ангажираните писмени доказателства /потвърждение за поръчка и общи условия към нея/.

Въззивната инстанция споделя доводите на първоинстанционния съд за ирелевантност на възраженията на ответника-въззиваем за недействителност на процесния договор в частта му, касаеща гаранционната поддръжка на машината, т.к. нямал качеството нито на производител, нито на продавач на машината, предвид диспозитивния характер на нормата на чл. 322 от ТЗ - задължението продавачът на стоката да осигури необходимия сервис според търговската практика, е установена само в случай, че страните не са уговорили друго.

В случая при безсъмнения факт, че производител и продавач на процесната машина е третото за спора лица, италианско дружество, в обвързващия страните договор изрично и недвусмислено е уговорено „друго“ по смисъла на чл.322 ТЗ, а именно – ответникът-въззиваем да осигури гаранционния сервис на машината в срок от 12 месеца от приемането ѝ, като реагира до 48 часа при повреда и уведоми производителя на машината за всяка възникнала такава.

Що се отнася до възраженията, че гаранционната поддръжка на машината не била възложена на „Херон 3“ООД от продавача и не му било платено за извършването на тази работа, то последните факти също са ирелевантни за предмета на спора и касаят вътрешните отношения между посоченото дружество и - SCM Group S.p.A, Италия. Те обаче не влияят по никакъв начин на действителността на клаузите на процесното договорно съглашение, постигнато между „Лонира фърничър“ЕООД и „Херон 3“ООД, чийто клаузи по ясен и недвусмислен начин очертават правата и задълженията на страните по него, основани са на

договорната свобода на диспозитива на чл.322 ТЗ и не противоречат на повелителните норми на закона и на добрите нрави.

Горният извод не може да бъде опроверган и при съобразяване възраженията на ответника-въззиваем, че липсата на уговорено възнаграждение за осъществяваните от него дейности определяло договора като безвъзмезден и сочело на неговата нищожност /би следвало да се приеме, поради противоречието му със закона – чл.26, ал.1, пр. 3ЗД, т.к. по правило би следвало да е възмезден/.

Тези възражения не държат сметка за уговорките в чл. 3 и чл.4 от договора, според които стойността на оборудването, инсталацията, обучението и сервиз е уговорена общо и условие на заплащането му е да бъде направено директно на производителя.

В този смисъл и договорът не е безвъзмезден, а заплащане за предоставената услуга от ответника е уговорено в тежест на купувача по размер и начин на плащане, но в полза на трето за правоотношението лице.

След като страните са постигнали съглашение в горната насока, възраженията на въззиваемата страна за нищожност на договора, поради противоречието му със закона, е неоснователно и въпросът дали производителя, получил плащането по договора, е заплатил на „Херон 3“ООД дължимото му се за осъществяваните от него в изпълнение на договора от 27.07.2019 г. дейности, е въпрос, който също е неотносим за производството, а касае техните вътрешни отношения.

За пълнота само следва да се посочи, че по делото не се е спорило по факта, че купувачът е изпълнил точно задължението си за заплащане на закупената от него машина, в резултат на което и тя му е била доставена и съответно инсталирана от страна на въззиваемия, което обстоятелство е безсъмнено установено от протокола за инсталация-предаване-приемане – Приложение 3, двустранно подписан /макар и на различни дати/ от страните по делото /от въззиваемия на 25.11.2019 г./.

Аргумент в подкрепа на изложения по-горе извод може да се почерпи и от установяващото се от ангажираните от ответника-въззиваем писмени доказателства /потвърждение за поръчка от 31.07.2019 г. с приложени Общи условия за продажба на процесната машина/, с отразени стойност на машината от 62 500 евро, вкл. приложеното писмо от италианското дружество до „Херон 3“ООД, с което е поискало да действат като негов посредник по сделката срещу посочена комисионна, за която е съставени две фактури - № 2016/10.12.2019 г. в размер на 6 250 евро и № 2017/10.12.2019 г., според която на въззиваемото дружество е начислена сума от 3 808 евро за инсталация на процесната машина, дължима от клиент – италианското дружество.

Тези доказателства еднозначно установяват фактите, че „Херон 3“ООД е посредничilo при сключване на сделката за покупко-продажба между италианския производител на кантиращата машина и въззивното дружество, за което е получило и съответната комисионна, вкл. му е било платено отделно допълнително възнаграждение за осъществяваните от него дейности по инсталиране на процесната машина.

Вън от изложеното не е било спорно между страните и е установено от съвкупният анализ на приобщените по делото писмени и гласни доказателства установява, че въззиваемата страна е изпълнила своите задължения по договора по инсталиране на машината след получаването ѝ, както и по обучаване на персонала на въззивника за работа с нея.

Установява още, че след м.юли 2020 г. машината започнала да показва редица проблеми при работата си, като въззивното дружество многократно е търсило въззиваемото за съдействия за отстраняване на същите /разменената електронна кореспонденция между страните, вкл. между въззиваемия и италианския производител на машината, показанията на свидетелите/.

В периода началото – средата на м.август 2020 „Херон 3“ООД обаче не успял да укаже необходимото съдействие, като с имейл от 11.08.2020 г. уведомил насрещната страна, че сервизът ще бъде в годишен отпуск от 08.08.2020 г. до 16.08.2020 г. Страните не спорят обаче /така и показанията на разпитаните свидетели/, че на практика въззиваемият не е предоставял услуги по сервизна поддръжка на машината само за три дни.

Въззиваемият не е отказвал сервиз /имейл отговор от 14.08.2020 г./, машината не е спирала да работи, но според него проблемите при експлоатирането ѝ се появили след напускането на работника, който оперирал с нея, били свързани с настройките и следва да се направят от оператора на машината, но „Лонира фърничър“ ЕООД нямали обучен човек.

По повод на кореспонденцията и извършените проверки на място на 20.08.2020 г. управителите на „Херон 3“ ООД Е. С. и М. Х. са изготвили писмено становище, според което след многократни посещения за ремонти и настройки по процесната кантираща машина установили, че тя има проблеми, които не могат да бъдат перманентно отстранени, и за които се налага изпращането на компетентен екип от техници от производителя. Неизправностите на машината, с които повече от пет седмици екипът на „Херон 3“ ООД не успял да се справи се описани в пет точки.

На 09.09.2020 г. процесната машина била демонтирана /деинсталирана/, поради неотстраними дефекти, за което е съставен и съответен протокол.

Пред първоинстанционния съд Е. С. е бил разпитан и в качеството му на свидетел.

В показанията си същият е заявил, че е бил управител на въззиваемото дружество към процесния период от време /края на 2019 г. – началото на 2020 г./, вкл. и че многократно лично се е отзовавал на обажданията от въззивното дружество по повод некачествената работа на процесната машина.

Твърди, че е бил в дългогодишни добри, вкл. приятелски отношения с представляващите въззивното дружество – според него А. В. и Л. В., които реално управлявали „Лонира фърничър“, а по документи не знае. Познавал лично и другия разпитан по делото свидетел – Т. К..

Именно по повод дългогодишните си контакти именно той препоръчал закупуването на процесната машина, което било сторено от въззивникът директно от италианския производител, и т.к. поддържат и други машини на същия производител, сключили договор с въззивника за поддръжката и на процесната.

Твърди, че той лично инсталирал машината и тя работела безпроблемно шест месеца, след което започнала драмата, която според него започнала с напускането на един от служителите, който преди това бил обучен на тази машина – Н. /не помни фамилията/. Според него имало и други служители, които наблюдавали, но само Н. работел на машината и бил оператор. След неговото напускане операторите на машината непрекъснато се сменяли - постоянно имало нови, но никой не се е задържал повече от месец на това място. Свидетелят твърди, че той е обучи и показал на всеки един от новите работници как се работи с машината, което обаче не означавало, че са възприели това, което им е обяснил - професионалист не се ставало за три дни, а новопостъпващите били хора, които не са били запознати изобщо /пипали/ такава машина. Така след напускането на Н. въззивното дружество нямало специалист, който да има образование, предварително обучение, опит и квалификация, за да бъде добър оператор на тази машина. Сочил и че при посещенията си е правил неща, които не са сервизни, а по-скоро бил оператор на машината през повечето време, за да могат да си изпълняват поръчките спрямо техните високи изисквания - правил настройки на машината, което по принцип е операторска работа, въпреки че не било негова работа. Настройвал машината за всяка поръчка почти, която не харесвали като резултат. Те /разб. въззивното дружество/ не я настройвали, защото нямало кой да свърши тази работа.

Твърди и че основните проблеми на машината били с функцията, която подава канта. Първоначално имало една част, която поръчали рекламационна и я сменили. После имало проблем със смазването на една верига, който се дължал на неправилна експлоатация от страна на въззивника – не била смазвана повече от шест месеца. Другият проблем бил, че машината спирала по време на обработката на дълги детайли, поради претоварване на транспортната лента, като този проблем отстранили съвместно с италианците.

Отделно имало проблем с лепилната станция, който, според свидетеля, се дължал на факта, че се ползвало полиуретаново лепило, което е доста претенциозно за работа. За България това била нова технология и нямало професионалист, достатъчно добре обучен за работа с това лепило, който да знае всички марки как работят, защото това е продукт, който се произвежда от различни производители. То изисквало специално съхранение след работа

с него /в съд без влага и въздух/, а такъв нямало и той обяснил на представляващите въззивника още преди да се купи машината. Неправилното съхранение на лепилото според него създавало проблеми при работата на машината - задръстване на лепилната станция, тъй като се образували съсиреци, както през лятото, така и през зимата.

Категоричен е, че винаги се е отзовавал при повикване от страна на въззивника, но според него основните причини за проблемите били неправилната експлоатация на машината /не се нулирали броячите, заварил полуразглобен агрегат, не се смазвали елементите регулярно, имало много разцентровани части и т.н./ и липсата на адекватна поддръжка на същата от самия купувач, както и липсата на квалифициран работник, който да работи с нея.

Представляващите въззивника обаче изобщо не обръщали внимание на съветите, които им давал свидетеля относно необходимостта от поддръжка на машината и оперирането с нея от компетентен работник, като отношенията им се влошили и се стигнало дори до физическа саморазправа с него - пратили му човек, техен приятел на една от дъщерите на свидетелката К., който се опитал да го бие пред свидетели, вкл. и колегата му, заплашил него и семейството му, че ако отиде в полицията, щяло да стане по-зле, знаели къде живее и т.н., общо взето натискът бил огромен.

Затова с колегата му решили, че ще помогнат на въззивника да върне машината към производителя, да ги обезщети и т.н. и затова подписали този документ /становището от 20.08.2020 г./, който те /въззивното дружество/ написали. Така подписал и протокола 09.09.2020 г. за демонтаж на машината.

Твърди, че италианците категорично им отказали многократно да изпратят техен техник в България със съображения за Ковид.

Сочи още, че не е получавал средства за ремонта на машината, а на личната си сметка получавал други пари, които му дължали /за закупуване на материали/, но нямали нищо общо с фирмената ни дейност.

От своя страна свидетелят Н. К. сочи, че работи в „Лонира фърничър“ ЕООД от м.октомври-ноември 2019 г., вкл. е работел с италианската машина Casadei, като бил оператор на нея. Заявил е, че познава свидетеля С., както колегата му М. Х., защото на няколко пъти се свързвали с тях относно машината. Твърди, че е присъствал на всички случаи, когато констатирали проблем с нея, вкл. и на подписването на протоколите на 20.08. и на 09.09.2020 г. С първия протокол установили, че има проблеми с машината - че не работи както трябва, а с втория запечатали самата машина.

Според него всеки един от документите бил подписан доброволно, вкл. от страна на С..

Свидетелката К., която е заявила, че работи като отчетник в „Лонира фърничър“ ЕООД е потвърдила заявеното от С., че двете дружества – страни по делото, са били в дългогодишни добри търговски отношения, преди закупуване на процесната машина от „Херон 3“ ООД поддържали други машини на дружеството, в което работи, вкл. и поради този факт много държели именно „Херон 3“ да поддържа и новозакупената машина.

Твърди, че първите шест месеца след закупуването машината работела идеално, но поради изтичане на договора за наем, се наложило да преместят всички машини на друго място и след преместването, тази машина въобще не успяла да тръгне. Местенето на машините ги извършил „Херон 3“, защото в противен случай гаранцията на машината щяла да отпадне и всичките машини били местени от тях.

Според нея първо започнали проблемите с лепилната станция на машината /описва ги детайлно/, като машината работела некачествено, непрекъснато давала някакви грешки и спирала. Поради некачественото изработване на детайлите от машината клиентите им започнали да правят рекламации, налагало се повторно изработване, за което не се заплащало от клиента. Некачествените детайли не можело да се поправят, защото трябвало да се намали размера на детайла, а мебелите са точна наука и когато се намали размера на детайла, трябва буквално да се преизчислява всичко и нямало как.

Твърди, че екипът, който работел с машината, бил е почти един и същ, титулярът и помощникът му - също, и били обучени от страна на „Херон 3“ ООД. Едното момче

напуснало, но другото останало.

Твърди и че от страна на въззиваемия идвал предимно Е. С. – понякога по два пъти на ден, понякога в два последователни дни, няколко пъти в рамките на седмица, но всичко това – за двата месеца, считано от преместването на машината до демонтирането ѝ. Според нея не били извършвани ремонти, а само настройки по машината, защото в нея имало много електроника. След като той си тръгнал обаче машината работела час и после се връщала в първоначалната си форма. Счита, че настройките, които правел С., не можело да се направят от обикновен оператор на машината. Освен това проблемът не бил и в лепилото, т.к. сменили консуматива по съвет на С., но проблемите продължили. След като сменили машината /купили нова/, нямало рекламации от клиентите. Старата не спирала работа, но произвеждала некачествена продукция.

Заявила е, че е майка на Л. В., която обаче не работи в „Лонира фърничър“ЕООД.

Въззивната инстанция счита, че следва да преценява показанията на свидетелите в светлината на чл.172 ГПК, поради особените им отношения със страните по делото – К. и К. са служители на въззивника, а С. – бивш управител на въззиваемата страна.

Ето защо и приема, че следва да кредитира същите единствено в частите им, в които са безпротиворечиви и взаимно се подкрепят, вкл. се подкрепят и от установеното от приобщените писмени доказателства, а в останалата им част не следва да се приемат за установяващи фактите по делото.

Така приема за безспорно установено, че въззиваемата страна е изпълнила точно и в срок задълженията си по договора от 27.07.2019 г. както да пусне процесната машина в експлоатация и да проведе обучение на персонала /вкл.въззивникът не оспорва тези факти/, както и да поддържа гаранционно машината в периода от инсталирането на машината /27.11.2019 г./ до демонтирането ѝ – 09.09.2020 г. – т.е. за целия договорен период, който според чл.12 от обвързващия страните договор е бил 12 месеца, считано от датата на подписване на приемо-предавателния протокол.

Горният факт се установява по категоричен начин както от писмените доказателства, така и от показанията на свидетелите, вкл. на К. и К. – служители на въззивника и които /особено К./ подкрепят изцяло посоченото от С., че на практика проблемите с процесната машина са били констатирани за период от не повече от два месеца, през който период обаче въззиваемото дружество се е отзовавало всеки път на обажданията за съдействие от страна на въззивника и е указвало такова, вкл. в рамките на един работен ден, последователни работни дни и седмици, до демонтиране на машината, което се е наложило, след като се установило /в рамките на двата месеца/, че машината има технически проблем, който не може да бъде отстранен от друг, освен от производителя ѝ.

Така безспорно се установи, че при всяка необходимост представител на „Херон 3“ООД е посещавало въззивното дружество, извършвало е необходимите преглед и промяна на настройка на машината, вкл. е подменял части, за които е констатирал, че са негодни да изпълняват предназначението си.

Решаващият състав приема за установено от фактическа страна въз основа анализа на гласните доказателства, че проблемите в работата на процесната машина са се дължали на качествата на вещта - установи се от анализа на всички доказателства, че машината е имала неотстраними фабрични дефекти, предвид че изпълнителят по процесния договор не е извършвал какъвто и да е ремонт по машината в периода от монтажа до демонтажа /протокола от 09.09.2020 г. и показанията на свидетелите/, като непрекъснатите опити от страна на въззивното дружество същата да бъде настроена и да заработи качествено, са останали без резултат. Следователно – самата вещ – кантираща машина, е била продадена/закупена с недостатъци, които съществено намаляват годността ѝ да бъде използвана по предназначението ѝ, вкл. при оказано съдействие от страна на изпълняващия гаранционната ѝ поддръжка. Последната, при най-добро и качествено изпълнение на работата от страна на изпълнителя, не е в състояние да отстрани фабричните недостатъци и доводите, че последното не е извършено.

Първоинстанционният съд е изслушал две самостоятелни експертизи – съдебно техническа и съдебно-счетоводна, като последната е дала основно и допълнително

заклучение. Същите не са били оспорени от страните и също следва да се кредитират като компетентни и безпристрастни, с изключение частта им, касаеща направените от въззивника разноски за закупуване на нови материали, доколкото в хода на производството не са ангажирани доказателства за повторно закупуване на материал от същия – договори, фактури, разписки. Представените кредитни известия във връзка с рекламацията и осчетоводяването им са документи, съставени от самата страна по делото и удостоверяват изгодни за нея факти, поради което и не могат да се ползват с доказателствена сила, а това са единствените документи, които експертизите /вкл.счетоводната/ са съобrazили при изготвяне на заключенията са. Отделен е въпросът, че според твърденията му в исковата молба въззивникът-ищец не е заявил като отделна претенция вреди от забавата в производството на детайли от процесната машина, свързани с неизпълнение на задължението на ответника да осигури гаранционен сервиз по сключения договор, а само вреди от некачествена продукция.

Така въз основа на анализа на приобщените по делото писмени доказателства – от „Алиа 13“ ЕООД четири броя рекламации от юли и август 2020 г.; от „ТН Креативити“ ЕООД три броя рекламации от м.07.2020 г., , от „Д. каза“ ЕООД пет броя рекламации от юли и август 2020 г.; от „Енигма Холдинг“ ЕООД три броя рекламации за м.юли и август 2020 г.; от „Интериор груп“ ЕООД - пет броя рекламации, от „Ата фърничър“ ЕООД –три броя и от „Мебели П.“ЕООД – пет броя рекламации от август 2020 г. техническата експертиза е установила, че по направените поръчки от повторната изработка на детайлите от страна на „Лонира фърничър“ЕООД по пазарни цени струва 72 966,54 лв. без ДДС и 87 559,85 с ДДС.

Заклучението на основната и допълнителна съдебно-счетоводни експертизи е потвърдило посочените крайни изводи, като е дало подробни отговори относно счетоводните записвания на отделните операции в счетоводството на въззивника, касаещо конкретните поръчки и рекламации от контрагентите му.

Извършената служебна справка по партидите на „Лорина фърничър“ЕООД, ЕИК 203632879 и „Лонира“ООД, ЕИК 205824748 не установи същите да са свързани лице по смисъла на § 1 от ДР на ТЗ.

Така установените факти, според решаващия състав, сочат на правилност на крайния извод на първоинстанционния съд за неоснователност на предявения иск за заплащане не обезщетение по реда на чл.82 ЗЗД от ответника-въззиваем, поради неизпълнение на договорното му задължение към въззивника ищец по договора от 27.07.2019 г.

Доколкото няма спор от правна страна, че при неизпълнение на договорно задължение кредиторът е надлежно процесуално и материално легитимиран да претендира от длъжника си обезщетение за това неизпълнение, което обхваща както претърпяната загуба, така и пропуснатата полза, ако те са пряка и непосредствена последица от неизпълнението и са могли да бъдат предвидени при пораждаване на задължението /чл.79, ал.1, пр.3 ЗЗД, чл.82 ЗЗД/, в случая от изложеното в исковата молба следва да се заключи, че ищецът-въззивник претендира единствено вреди в резултат на претърпени загуби - стойността на повторно изработено от него, в резултат на твърдяното неточно изпълнение на договорното задължение.

Ето защо и негова е тежестта да установи релевантните факти, че претърпените от него вреди са настъпили и са пряка и непосредствена последица от неточно изпълнение от ответника-длъжник.

В хода на производството обаче такова доказване не е проведено, като същото не се дължи на поддържаното във въззивната жалба допуснато нарушение от първоинстанционния съд по отказ да допусне и събере своевременно поискани от ищеца-въззивник и относими към предмета на производството доказателства /показанията на свидетеля К. относно изпълнението/неизпълнението на задълженията на въззиваемия не са поискани своевременно/ .

Всички своевременно поискани от страните доказателствени искания, касаещи предмета на доказване, са били уважени от първоинстанционния съд и съответните доказателства събрани.

Това е така, защото, както правилно е посочил и първоинстанционния съд, в исковата молба, а и в хода на цялото производство по делото, ищцовата страна не направи разграничение между законовата отговорност на продавача за дефекти на вещта /машината/, които се дължат на факта, че същата е произведена некачествено, в резултат на което и дефектите са неотстраними, и отговорността на лицето, осъществяващо гаранционен сервиз на същата вещ, дължаща се на факта на неизпълнение на задължението му за осъществяване действия по правилната поддръжка на вещта /машината/.

В случая съвкупният анализ на приобщените по делото доказателства еднозначно установяват факта, че некачествено извършваната работа от процесната кантираща машина се е дължало на производствени дефекти, появили се след шестия месец от експлоатацията ѝ /показанията на свидетелите К. и С./, за които е бил уведомен и производителя /разменената кореспонденция между италианската фирма производител и въззивното дружество/. В рамките на двата месеца от проявата на дефектите до демонтирането на машината на 09.09.2020 г. и връщането ѝ на производителя, въззиваемото дружество е изпълнявало задълженията си по договора, като се е отзовавало на обажданията на въззивника, негов представител е посещавал на място производствения цех, в който машината се е намирала и е оказвал дължимото се от него по договора и необходимо съдействие – подменени са били някои части, ежедневно са поправяни настройките, извършван е дължимия сервиз по поддръжка – смазване на определени части, затягане на други и т.к.

По приложението на нормите на чл.195 ЗЗД, във вр. с чл.193 ЗЗД и чл.322 ТЗ е налице трайна и последователна съдебна практика, с която при разрешаване на процесния казус първоинстанционният съд се е съобразил и правилно е приложил.

Според същата при продажба на вещ с недостатъци, които съществено намаляват нейната цена или нейната годност за обикновеното или за предвиденото в договора употребление, купувачът има възможността: 1/ да върне вещта и да иска обратно цената заедно с разносните за продажбата; 2/ да задържи вещта и да иска намаляване на цената или 3/да отстрани недостатъците за сметка на продавача.

Първата от трите възможности предполага преустановяване на облигационната връзка между страните, а останалите две възможности са приложими при запазване на правоотношението.

Приема се, че продажбата на вещ с недостатъци представлява неизпълнение на договора за продажба от страна на продавача /неточно изпълнение по отношение качеството на вещта/ и преустановяването на облигационната връзка между страните се осъществява чрез разваляне на сключения между тях договор, като правото на купувача да върне на продавача вещта с недостатъци представлява всъщност упражняване на правото да развали едностранно договора за продажба. Касае се за един особен случай на приложение на установеното в общата разпоредба на чл. 87 ЗЗД право за разваляне на договорите поради неизпълнение, чиято специфика е единствено в това, че не се изисква неизпълнението да е виновно и не се предоставя подходящ срок за изпълнение, но не и досежно начина, по който се разваля договора - чрез едностранно изявление.

В случая установените факти сочат на осъществяване на първата от посочените хипотези – ищецът-въззивник е упражнил правата си по чл.195, ал.1, пр.1 ЗЗД, като е върнал некачествената вещ на продавача.

Тези факти му дават процесуална и материална легитимация да предяви иск за обезщетение срещу продавача на вещта за репарирание на претърпените вреди, дължащи се на продажбата на вещ с недостатъци, съществували по време на продажбата и проявили се по време на ползването ѝ /т.е. от качеството на самата вещ/, които включват както претърпените загуби, така и пропуснатите ползи /така вкл. цитираните от въззивника и първоинстанционния съд ТР № 88/28.02.1984 г. на ОСГК на ВКС и ТР № 54/23.06.1986 г. по гр.д. № 21/86 г. на ОСГК на ВКС/.

Същият обаче не е надлежно материално легитимиран да претендира тези вреди от осъществяващия гаранционно обслужване на вещта, какъвто в случая се явява ответникът-въззиваемото, защото последният може да носи отговорност само за неизпълнение на задълженията си обвързващия страните договор от 27.07.2019 г., изразяващи се в пускане в експлоатация на машината, провеждане на обучение на персонала на въззивника за работа с

нея, според спецификацията /приложение 2 към договора/ и гаранционни ремонти в срок от 12 месеца след подписване на приемо предавателния протокол /чл.1, чл.10 и чл.12 от договора/.

Както вече се посочи, в исковата молба не се твърди неизпълнение на първите от посочените по-горе задължения, нито се претендира обезщетение от такова.

Твърди се единствено неизпълнение на последното от тези задължения и се претендира обезщетение за него, но противно на поддържаното и във въззивната жалба установените по делото факти изключват извод за наличието му – същите са в насока, че гаранционно обслужване на машината е било осигурявано през целия период на договора до деинсталирането на машината на 09.09.2020 г., като служители на въззиваемата страна са се отзовавали на всяко от обажданията на въззивника, вкл. повече от веднъж в рамките на един работен ден, вкл. в последователни работни дни, своевременно са подменяли частите, които е имало нужда да бъдат подменяни, извършвали са съответни настройки, както и необходимото обслужване на машината при експлоатацията ѝ.

Несъстоятелно е оплакването във въззивната жалба, че първоинстанционният съд не е обсъдил твърденията на ищеца-въззивник, че неизпълнението на договора от страна на въззиваемия и последвалите от него вреди се криело в късното уведомяване за наличието на проблемите по машината.

Категорично следва да се отбележи, че неизпълнението на задълженията на насрещната страна по договора се изразявало в несвоевременно установяване на факта на налични фабрични дефекти на вещта, доколкото се установи по делото, че същата е работила безпроблемно шест месеца, в рамките на които не е проявила дефект, а в периода от началото на м.юли 2022 г. до 20.08.2020 г., когато в становище управителите на въззиваемия са заявили, че са констатирали наличието на такива, които са неотстраними, същите са предприели всички зависещи от тях действия, насочени към отстраняване на проявимите проблеми в работата на машината.

Само за пълнота следва да подчертае още, че такова задължение и не е било вменено с договора в тежест на въззивника, а окачественото от ищеца-въззивник като извън съдебно признание от страна на ответника изявление в становището от 20.08.2020 г., че по машината има проблеми, които не могат да се отстранят, всъщност е признание на приетия за установен и от двете съдебни инстанции факт, че процесната машина е проявила своите производствени недостатъци в рамките на гаранционния ѝ срок и те са били неотстраними, дори при качествено изпълнение /каквото се установи да е налице/ на задълженията му от страна на гаранционния сервиз. То в никакъв случай не може да се приеме за извънсъдебно признание на неизпълнение на задълженията въззиваемия по обвързващия страните договор, защото няма отношение към тези негови задължения по начина, по който са уговорени /чл.1, чл.10, чл.12 от здоговора/.

В обобщение - отговорността за причинените вреди от недостатъците на самата вещ, в рамките на гаранционния период, не може да се носи от друг, освен от продавача ѝ и тя е различна от отговорността на въззивника, в качеството му на страна – изпълнител по договора от 27.07.2019 г.

Във връзка с другото оплакване във въззивната жалба следва да се отговори, че както се посочи и по-горе, според решаващият въззивен състав обвързващият страните договор има комплексен характер, защото включва три типа задължения – инсталиране на машината, обучение на персонала на въззивника за работа с процесната машина и гаранционен сервиз на същата. Следователно същият има белезите на договор за обучение /второто задължение/ и договор за изработка, предвид че първото от задълженията е насочено към постигането на определен резултат – инсталиране на машината.

Не може обаче да се сподели твърдението на въззивника, че изпълнението на третото задължение също е насочено към постигането на определен резултат, защото такъв в самия договор не е посочен, от една страна. Дори обаче същото да се сподели /което решаващият състав не приема/, то с оглед спецификата на договора за гаранционен сервиз разпоредбата на чл. 260, ал. 1 от ЗЗД в случаи като процесния не би била приложима.

Съгласно последната, изпълнителят е длъжен да предупреди веднага другата страна,

ако даденият му проект е неподходящ за правилното изпълнение на работата и да иска извършване на нужните промени в проекта, а ако другата страна не стори това, изпълнителят може да се откаже от договора. Тази разпоредба урежда специфична хипотеза, при която още преди сключването на договора за изработка предварително изготвеният технически проект съдържа такива недостатъци, при които правилно изпълнение на възложените СМР би било невъзможно. Същата обаче е не приложима в случая, с оглед специфичния предмет на договора за гаранционен сервиз - осъществяващия такъв не може да знае отнапред за производствените дефекти на вещта, защото не той я е произвел, нито пък той я експлоатира, вкл. не може да знае отнапред за каквито и да е нейни производствени технически недостатъци, проявими при експлоатацията ѝ.

В този смисъл и следва изцяло да се сподели извода на първоинстанционния съд, че договорът за гаранционен сервиз по смисъла на чл.322 ТЗ, макар и да има известни прилики с договора за изработка, е самостоятелен и специфичен източник на облигационно отношение, имащо строго специфичен предмет, за който не всички общи правила, приложими за договора при изработка, могат да намерят приложение.

Аргумент в подкрепа на горния извод може да се извлече и конкретно от нормите на чл.6 и чл.7 от обвързващия страните договор, според които задължение на купувача /а не на осъществяващия гаранционния сервиз/ е да прегледа внимателно оборудването при неговото приемане, като впише възраженията си за недостатъци в приемо-предавателния протокол, вкл. и да уведоми писмено доставчика за всички скрити недостатъци, които не е могъл да узнае при приемането на оборудването, в срок от три работни дни от узнаването, но не по-късно от изтичането на гаранционния срок.

Тези съглашения изцяло съответства на уговореното между продавача /италианското дружество/ и купувача /въззивника/ в Общите условия, приложими към сключения помежду им договор за покупко-продажба, обективирани в т.нар. потвърждение на поръчка № 101905908. Според чл.10 от същите - „По отношение на евентуални дефекти в доставката се прилага гаранция по отношение на производствени дефекти в машината и други компоненти, която гаранция е валидна за период от 12 месеца от датата на доставка на всяка машина до Купувача / Потребителя. Гаранцията се състои в ремонт или подмяна, по собствена преценка на Продавача и за негова сметка, на структурните части и други компоненти на машината, които могат да се окажат счупени или дефектни поради производствени дефекти.

Според същите общи условия по отношение извършването на ремонти и монтаж, които въз основа на разумното мнение на продавача представляват умерена трудност от техническа гледна точка, тогава купувачът — следвайки отдалеч инструкциите на продавача - ще ги извърши, като използва собствения си персонал; по отношение на извършването на ремонти и монтаж, които представляват значителна трудност от техническа гледна точка, продавачът изпраща специализиран техник в помещенията на купувача.

В продължение на обсъдените съглашения са и уговорените задължения на въззиваемия в договора от 27.07.2019 г. – той на практика е обслужвал технически процесната машина в работните помещения на въззивника и е осъществявал дейности по техническата поддръжка, които биха представлявали значителна трудност за купувача.

Същият обаче, както правилно е посочил първоинстанционния съд, не замества продавача по основното материално правоотношение по продажбата на машината, нито носи отговорност за вредите от производствени и/или други дефекти на машината, които не могат да се отстранят при гаранционно обслужване.

По изложените съображения и като е приел, че въззивникът не е материално легитимиран да носи отговорност за тези претендирани от въззивника претърпени вреди, вследствие на технически недостатък на самата вещ /поради негодността ѝ качествено да служи по предназначението си/, първоинстанционният съд е постановил правилен съдебен акт, който следва да се потвърди.

Съобразно изхода от спора и по правилото на чл.78, ал.3 ГПК в тежест на въззивника следва да се поставят сторените от въззиваемата страна по делото разноски за платено адвокатско възнаграждение на процесуалния му представител в размер на 4 200 лв., съобразно представения списък по чл.80 ГПК и доказателствата към същия за извършването

/заплащането им.

Мотивиран от изложеното, Софийският апелативен съд, търговско отделение, пети състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260010/06.01.2022 г., постановено по т.д.№ 1978/2020 г. по описа на Софийски градски съд, ТО.

ОСЪЖДА „Лонира фърничър“ЕООД, ЕИК 203632879 да заплати на „Херон 3“ООД, ЕИК 204987395 сумата от 4 200 лв. разноски по делото пред въззивната инстанция за платено адвокатско възнаграждение на процесуалния му представител.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните при наличие на предпоставките по чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____